

ISBN 978-80-551-7522-5
9 788055 175225

ARPÁD SOLTÉSZ

Hnev

VTEDY NA VÝCHODE

MOLY

Keď našiel, čo hľadal, najprv mu vybehlo obočie a potom sa len sucho zasmial. Zadržali a obvinili Šaniho švagra, mal pri sebe dvanásť gramov bieleho prášku,

ktorý poslali na expertízu. Jasné, že v labáku potvrdia heroín, ale pre dobrého feťáka to nebola ani týždenná dávka.

Miki vedel, ako to chodí. Policajti si vzali od Šaniho na kávu a dve kilá štofu spláchli v hajzli. Nechali si len tolko, aby si urobili čiarku do štatistiky a odôvodnili zásah. Vzal to na seba niekto z rodiny, kto ešte nemal záznam, a keď si zaplatí dobrého advokáta, vyklučuje z toho

s podmienkou. Každý je spokojný. Okrem Mikiho, ale koho zaujíma Miki? Nadporučík Miko bude držať basu, lebo beztak nemá nič, čo by mohol povedať nahlas.

Nehral podľa pravidiel a nevyhral. Lenže

keby hral podľa pravidiel, nevyhrával by nikdy. Keď masťte karty s falošnými hráčmi, existuje jediné pravidlo — vyhráva ten, kto najlepšie podvádza.

Pokrčil zvodku, znechutene ju hodil do koša a mávol rukou. Tentoraz aspoň nič neprehral. Turecký heroín zmizne z ulíc, olašáci sa stiahnu, Šiptari nerozpútajú vojnu, v meste bude pokoj. Všetko je, ako má byť.

Pokračovanie — s. 34

MIKI

V policajnom štáte organizovala zločin polícia, v demokracii organizuje zločin polícia, pomyslí si Miki. Pocíti štipku nostalgie za starým režimom. V tých časoch by naňho štamgasti v Šperháku nezazerali, zďaleka by ho zdravili — česť práci, súdruh príslušník — a zaplatili by jeho účet.

Miki si sadne za stôl pri okne, z ktorého vidno na vchod diskotéky. Čašník pred neho postaví džbán s otlčeným okrajom, umastený pohár a účtenku. Po novom sa tu platí vopred.

Pokračovanie — s. 120

Hnev

VTEDY NA VÝCHODE

ARPÁD
SOLTÉSZ

IKAR

Všetkým, ktorí blúdia po ceste dláždenej
dobrými úmyslami. Nech nám na ňu
večne svietia plamene pekelné!

Text © 2020 by Arpád Soltész
Design © 2020 by Peter Nosál
Slovak edition © 2020 by IKAR, a. s.

Redigovala Nataša Holinová.
Korigovala Martina Korbová.
Obálku navrhol Peter Nosál.
Fotografie Shutterstock.

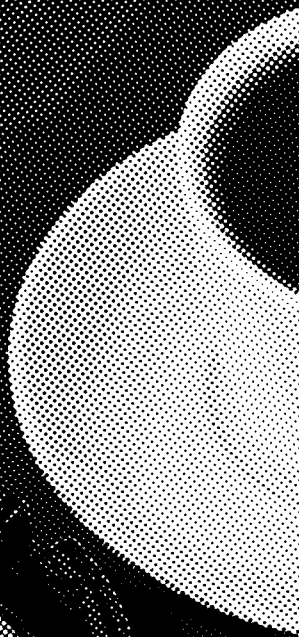
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a. s., Bratislava v roku 2020
ako svoju 1667. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Peter Nosál.

ISBN 978-80-551-7538-6

Kniha, ktorú držíte v ruke, je román,
nie literatúra faktu ani autorove memoáre.

Úspešní absolventi základných škôl,
aj tých menej prestížnych, vedia,
že román je vymyslený príbeh. Číra fikcia.
Ak sa predsa spoznávate v niektorej postave,
je to dielo náhody a nechcený následok
autorovej nespoľahlivej pamäti.

Zabudol, že existujete, preto sa vám
nedokázal vyhnúť. S trochou šťastia na vás
dávno zabudli všetci, tak majte rozum
a nepripomínajte im, čo za svinstvávajú
ste porobili. Asi sú už premlčané,
ale stále je to hanba.

PROLÓG

Slovan je neutrálne územie. Najlepší podnik v meste. Chodia sem všetci — mafiáni, siskári, sudcovia, novinári, policajti, podnikatelia, politici, právnici aj tunelári. Môžu sa navzájom ignorovať alebo si nenápadne kývnuť na pozdrav. Pomiešať spolu kávu. Urovnať staré spory alebo začať nové. Urobiť podvod alebo ho vymyslieť.

Adrián Šípoš zamieri k rezervovanému stolu v hotelovej reštaurácii, pri ktorom už sedí Pali Schlesinger. Chodili spolu do školy, ale nikdy si ho nevšímal, Šlezi bol už vtedy totálny outsider. No hoci je dnes Aďo druhým najmocnejším mužom v meste, hneď po svojom otcovi, nemôže toho čudáka ďalej ignorovať. Začal robošovať ako škrabák v miestnom plátku a pravidelne vypisuje škodlivé sprostosti o ich fabrike. Otec ho poveril, aby pisálka vybavil, tak ho pozval na večeru.

„Zajtra večer o šiestej máme rezervovaný stôl v reštaurácii Slovan, snaž sa byť presný, prosím, mám potom ešte jedno dôležité stretnutie,“ oznámil mu do telefónu, keď mu ho asistentka prepojila.

Schlesingerovi sa na spolužiacku večeru s profesionálnym synom najväčšieho privatizéra v meste nechcelo, tým viac, že to nepôsobilo ako pozvanie, ale ako predvolanie. Lenže je novinár. Učili ho, že si má sadnúť s každým, kto mu chce niečo povedať. Obzvlášť s niekým, o kom píše veci, ktoré o sebe nerád číta. Otázka profesionálnej cti a etiky. Navyše, odkedy hentomu z fotra urobili ministra, je šéfom firmy, od ktorej závisí celý región. Vlajková loď ekonomiky. Vydrží, možno sa dozvie niečo zaujímavé.

„Prepáč, zdržali ma na predstavenstve,“ ospravedlní sa Aďo za polhodinové meškanie a podá mu ruku. Na druhej má hodinky v cene rodinného domu.

Aďo napodiv nevyťahuje žiadne Šlezihu mediálne hriechy, nesťažuje sa, na to si predsa platí hovorca, iba spomína na staré krásne školské časy. Schlesinger si ich vôbec nepamätá, respektíve si na ne rozhodne nespomína ako na osobitne krásne. Iste, Aďov otec bol vplyvný komunistický papaláš, kádrovák z fabriky, kým Schlesingerova rodina pozostávala napospol z deklasovaných protisocialistických živlov a jeho vlastný kádrový profil ho predurčoval na prácu pri lopate. Mladý kapitalista súhlasí, že za starého režimu sa Šlezimu udiala nepekná krivda, a dospeje k záveru, že je načase aspoň čiastočne ju napraviť a odkrojiť mu štedrú porciu z výživnej torty privatizačného hospodárstva.

„Budeme ti platiť tridsaťtisíc korún mesačne,“ predloží mu mladý Šípoš ponuku pri káve a dezerte. „Už je to schválené v predstavenstve.“

„Vážne si myslíš, že budem za peniaze písať, čo mi budete diktovať?“ Schlesinger sa začne dvíhať od stola.

„Nechcem, aby si pre nás písal,“ odpovie Aďo dotknuto a gestom mu naznačí, aby si znova sadol.

„Tak za čo ma chceš platiť?“ Čaká na odpoveď, ale nesadne si.

„Aby si nepísal vôbec. Teda o nás. Inak si môžeš robiť, čo chceš, keď ťa to baví.“

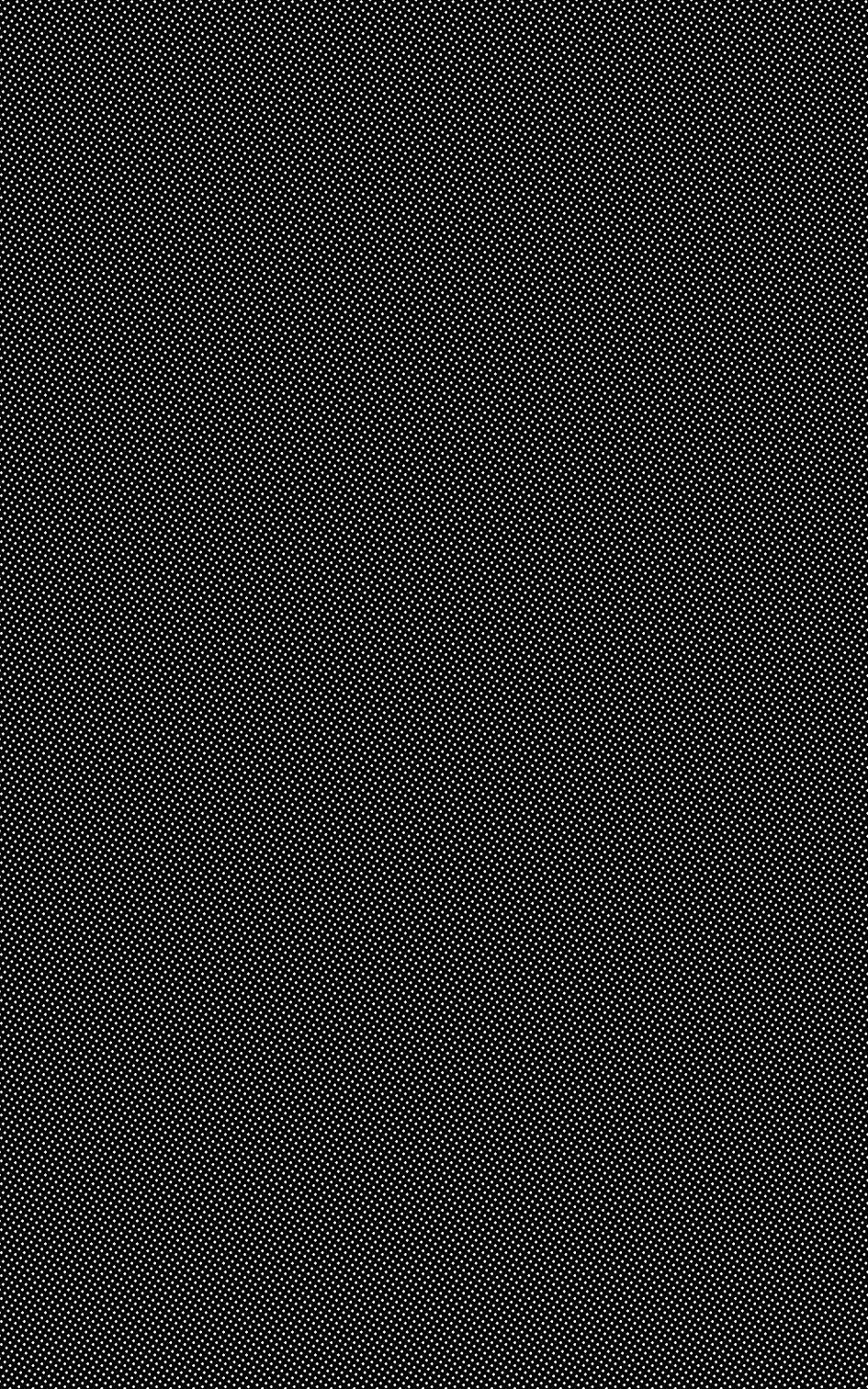
„Tebe už z tých tvojich prachov dočista preplo, Aďo.“

„Dobre, päťdesiattisíc, ale vyššie ísť nemôžem.“

„Počuj, Aďo, čo keby som ti teraz povedal, že mám vo vrecku zapnutý diktafón a zajtra si náš rozhovor prečítaš v novinách?“ Schlesinger pozrie na lacné digitálky na zápästí. „Keď sa ponáhľam, ešte stíham uzávierku. Titulka sa robí posledná.“

„To by si neurobil,“ zbledne Aďo.

„To ty nemôžeš vedieť,“ usmeje sa novinár jedovato a bez slova odíde. Po ceste zaplatí svoj účet. Je mu ľúto, že ten slizký zmrď mal pravdu. Nikdy by to neurobil, dokonca ani Šípošovcom.

MOLY

4. hnev (lat. ira) je silná afektívna reakcia na čokoľvek, čo je proti našej vôli, predstave. Aj keď prejavy hnevu majú často svoj dôvod, sú väčšinou prehnané a neprimerané situácii, ktorá ju vyvolala... Konečným ovocím hnevu je vražda.

Farnosť Božského Srdca Ježišovho,
Sedem hlavných hriechov

V Lolite je všetko červené. Ako vo väčšine bordelov. Asi to má na kunčaftov pôsobiť dráždivo. Červené koberce, červené kreslá, červené pohovky, červené tapety, červené stoly. Len tyč uprostred červeného kruhového pódia je chrómová. Niekomu sa podarilo poskladať interiér tak, že žiadna z červených vecí nemá rovnaký odtieň. Alebo sú tu len rôzne dlho, takže sú v nich zažraté rôzne vrstvy špiny. Ani červené svetlo to nedokáže zakryť.

Zákazníci nechodia do Lolity pre interiérový dizajn. Podnik ponúka presne to, čo má v názve. V luxusnej kvalite. Vo všetkých veľkostiach, farbách aj tvaroch. Od platinovej cez ryšavú až po čiernu, vysoké aj drobné, s poriadnymi nárazníkmi aj úplne ploché. Lolitky. Nočný klub, samozrejme, dbá na zákonnú vekovú hranicu v erotických službách. Žiadne dievča by ju nemalo prekročiť a v žiadnom prípade nesmie vyzerať, že ju prekročilo. Kto si ani v Lolite nevyberie, je buď buzerant, alebo úchylák. S takými Bandi nechce mať nič spoločné. Kurvy musia mať minimálne pätnásť a ukončenú povinnú školskú dochádzku. Bandi neznáša peďošov, úchylov a bukvice. Serú ho. A keď

niekto naserie Bandiho, skončí ako buzerant, čo mu tu práve krváca na koberec.

Čajočky sú pozaliezane na izbách. Vedia, kedy netreba vedieť, vidieť ani počuť. Barmanka zmizla do skladu ako posledná, až keď dorazil Bandi so svojimi chlapcami. Robila preňho odo dňa, keď Lolitu otvoril. Normálne, pri tyči a na izbe. Bola hviezda. Už je za zenitom, ale Bandi si ju nechal. Čaja nemá kam ísť. Nič iné robiť nevie, nikoho nemá a okamžite rozdrbe každú korunu, ktorú zarobí, do posledného haliera. Nikdy sa však nepokúsila Bandiho okradnúť ani odrbať. Keď potrebuje prachy, príde si vypýtať a vždy si ich poctivo odrobí. Bandi ešte stále skúša, či existuje niečo, čo by za prachy neurobila, ale buď je ochotná úplne na všetko, alebo Bandi nemá dostatočnú fantáziu.

Polámaný kár na zemi nie je naozajstný homoš, však čo by robil homoš v bordeli? Je to buzerant policajtský. Policajt buzerantský. Bandi ho poriadne nakopne zboku, do sleziny, ale nie je to ono, má obuté tenisky. Fízal sa plazí ďalej k pódiu a krváca z papule. Bandi nechápe, o čo mu ide, východ je na opačnej strane.

Ďodo stojí pri bare a znudene pozerá, ako boss máruje fízla.

„More, však ho už dorobte,“ zašomre nahlas. „To dokedy tu budeme?“

Maco sedí na kraji pódia a pije vodku rovno z fľaše. Zoskočí a kopne fízla do hlavy. Chlap zachrčí a spomalí, ale stále sa plazí. Ďodo znechutene prevráti oči, rozbehne sa a z vysokého výskoku dopadne na fízla oboma nohami. Niečo v ňom nahlas rupne a konečne to zabalí. Chvíľu ho trasie, ale potom znehybnie a prestane kňučať.

„Čo si chuj?“ pozrie vyplašený Maco na Ďoda.

„Konečne má dosť,“ napľuje Bandi na ležiaceho chlapa a kopne ho do hlavy.

„A čo s ním teraz zrobíme?“

Bandi pokrúti hlavou, ako keby neveril, že Maco môže byť až taký sprostý, zohne sa a začne prehľadávať fízlovi vrecká. Z motokárskej bundy vyloví kľúče od auta.

„Si žijú, buzeranti,“ podáva Macovi kľúč s logom BMW. „Id za Ďusim a povedz mu, naj priparkuje jeho auto zozadu a potom naj nám príde helfnúť.“

Ďusi stojí pred klubom, práve si zapalauje ďalšiu camelku od predchádzajúcej. Nemá dobrý pocit. Pokúšal sa šraca upokojiť, ale nedalo sa. Úplne mu dziglo. Skákal do každého, do čají aj do zákazníkovi. Čajám nadával do vyjebaných kuriev a zákazníkom do pojebaných mafiánov. Potom začal rozbíjať bar. Čo mal Ďusi robiť? Nechcel volať Bandimu, aby nevyzeral jak geňo, že pre jedného ožrana volá šéfovi. Ale musel. Bol to fízlel, celý čas mu mával plackou pod nosom, vykrikoval, že on je čistý a všetky špiny porieši. Nemohol ho len tak zmlátiť.

Zahodí ohorok a nervózne si potiahne zo zapálenej cigarety. Rýchlo vyfúkne dym, už mu nechutí, zase sa prefajčil. Strhne sa, keď sa mu za chrptom otvoria dvere. Maco ich vyplní prakticky celé, do výšky aj do šírky.

„Na,“ podáva Ďusimu kľúče od bavoráka. „Vezmi jeho motor, priparkuj ho zozadu a poď nám pomôcť.“

„Treba ho zobrať domov?“

„Ta... domov asi ne.“

„Do špitálu?“

„Choď už po toten motor a hybaj dnu za Bandim, bazmeg,“ strčí mu Maco kľúč do ruky, vojde do klubu a zamkne za sebou.

Trojkový bavorák môže mať tak pätnásť rokov, ale šesťvalec naskočí okamžite a má zvuk ako v deň, keď zliezol z výrobnéj linky.

„Nemec,“ zamrmle Ďusi spokojne, zaradí rýchlosť a obíde budovu. Auto odstaví pred zadným vchodom, ktorý je krytý vysokým tehlovým plotom. Vypne motor, ale kľúče nechá v zapalovaní. Odomkne si sivé, plechom obité dvere, prejde chodbou s betónovou podlahou, otvorí ďalšie dvere a dostane sa k schodisku, ktoré vedie na poschodie s izbami. Obíde schody, zahne doľava a krátkou chodbou s červeným kobercom vojde do podniku. Bandi sedí pri pulte a fajčí. Maco s Ďodom postávajú nad fízlom, ktorý leží na zemi.

„Id im ho pomôcť naložiť,“ kývne rukou Bandi.

„Vyzerá, jak keby dal čelovku kamiónu, bazmeg,“ prezerá si Ďusi dobitý ksicht so zlomeným nosom a vyrazenými zubami.

„No vidíš, a pritom iba opitý nadzihal do stromu,“ zachechce sa Bandi od pultu.

„No makaj, ne?“ osopí sa naňho Ďodo. „Ty ho ulap pod pazuchy, Maco za nohy a ja budem otvárať dvere. Sa pohni už, geňol!“

Miki potme hmatká po nočnom stolíku. Telefón vytrvalo drnčí. Niečo zarinčí na zemi. Popolník. Hmatká ďalej, kým mu konečne padne do ruky známy tvar a priloží si ho k uchu.

„Čo je?“ zavrčí.

Otravné zvonenie neprestáva.

„Čo do... kurva! Raz si odstrelím lebeňu,“ zamumle a položí zbraň na posteľ. Konečne sa mu podarí zdvihnúť slúchadlo. Otvára ústa, aby niekomu detailne vysvetlil, čo bola zač jeho matka, kam má ísť a akým exotickým sexuálnym praktikám sa tam venovať, ale nestihne.

„Zdvihni svoju ožratú riť, sadaj do auta a ťahaj za našimi chlapcami. Moly mal nehodu a operačný sa ti už pol hodiny nevie dovolať.“

Mikimu je ľúto, že nestihol povedať, čo mal na srdci, skôr než zistil, že volá šéf. Adresu si nepotrebuje značiť, pozná to miesto. Nechápe, ako sa tam dá vybúrať. Ani s tromi promile. Nič sa nepýta, však zistí na mieste. No najprv Moly mu zo dve pridrbe. Jednu za to, že ho kvôli nemu ťahajú v noci z postele. Druhú, parádnejšiu, že ho nepočúvol a nešiel domov.

„Som popil dakus večer, no,“ ospravedlní sa. „Za pätnásť minút som...“ nedopovie, preruší ho prerušovaný tón. Šéf zložil. Stále potme nahmatá zapaľovač a balíček so spartami. Jednu vyloví, strčí si ju do úst, prižmúri oči, škrtne zapaľovačom, pripáli si a zhlboka si potiahne. Okamžite ho napne a začne sa dusiť.

„Piči, filter,“ zahreší nahlas a vzdá to. Rozsvieti, aj keď vie, že to bude bolieť. Štyridsaťwattová žiarovka ho zasiahne ako jadrový výbuch, druhýkrát ho napne. Zapálený filter uhasí

vo zvyšku kávy z predošlého rána a začne sa hrabať z postele. Stúpi do popola a rozsypaných ohorkov, ale masívny popolník z modrého skla vydržal, takže sa aspoň nedoreže. Pri ďalšom kroku sa skoro zabije na prázdnej litrovke od vodky. Večer s ním fľaša duel prehrala, ale teraz ho dostala, sviňa zákerná. Leží na chrbte a rozmýšľa, kedy sa vlastne vyzliekol. A načo? A hlavne kde?

Staromládenecký jednoizbák má aj svoje výhody. Napríklad sa v ňom nedá nič naozaj stratiť. Rifle trčia spod postele, natiahne si ich na holé telo. Z kopy na zemi pred kúpeľňou vytiahne tmavomodré tričko, na ktorom nebude vidno, koľko si toho od posledného prania spolu užili. Určite nie v noci. Kožená bunda je na svojom mieste, zavesená na kľučke. Tenisky si obuje naboso, na parády nie je čas. Keď na seba konečne nahádže všetky handry, ide sa obliecť. Bez šiat by na ulicu asi vyšiel, keby musel, ale holý nikdy: služobná čezeta 7,65 je dobrá tak na plašenie vrabcov, tú si dá zozadu za pás, súkromnú deväťmilimetrovú Berettu zasunie do podpažia a drobnú šesť-tridsaťpäťku do puzdra na členku.

Vo vrecku bundy nahmatá kľúče od golfa, vyjde z bytu a privolá si výťah. Dvere len zabuchne. Aj keby mu bolo čo ukradnúť, nevie si predstaviť magora, ktorý by to skúsil. Práve preto si hrubou čiernou fixkou napísal na dvere celé meno aj s hodnotou — nadporučík Mikuláš Miko. Keby ho chcel navštíviť niekto nebezpečný, nájde si ho aj bez toho, no náhodných šuflikantov, čo by mu chceli vyslopať zásoby chlastu, by to malo spoľahlivo odradiť.

Cesty sú ráno po tretej prázdne, Miki trochu zohreje pneumatiky na služobnom golfe, ale zasa nepreháňa, po litri vodky a dvoch hodinách spánku sa necíti celkom fit. Starne. Má pocit, že naňho dolieha celá farcha jeho tridsiatich troch rokov. Cesta mu aj pri opatrnej stovečke zaberie podstatne menej času ako obliekanie a na miesto dorazí v slúbenom limite.

Inokedy tichá ulica, z jednej strany lemovaná nízkymi vybývanými bytovkami, z druhej železničnou traťou, naňho

zďaleka bliká ako primátorovo sídlo pred Vianocami. Naráta päť policajných áut so zapnutými majákmi, z toho tri neoznačené. V pohode, privolaná hliadka, nehodovka, kolegovia z nočnej, nejaké šéfstvo a určite aj nejaký čurák z inšpekcie. Ďalšie civilné autá zaparkované trochu ďalej by mohli byť siskári, možno aj nejaké hyeny z novín. Čierne pajero sú zaručene mafoši, ktorí sa prišli potešiť. Fajn, aspoň si bude na kom vybiť nervy.

Skutočne zlou správou je sanitka. Stojí len tri metre od jediného stromu na okolí, o ktorý to Moly oprel. Ak skončí v špitáli, bude to stáť kopec papierovania a celé debny chľastu, kým to zametú pod koberec. Miki zaparkuje pri trati, zapáli si a vyberie sa k sanitke, aby chalanovi pridal nejaké to ľahké zranenie s lehotou liečenia do sedem dní. Strašne je na zelenáča nasratý. Aj na seba, že ho neustrážil, ale keby sa Moly nesprával ako hysterický fagan, ktorého veľkí chlapci obrali o lopatku a kýblik, nemali by na krku ďalší zbytočný príuser.

Miki vedel, že s mladým budú problémy, v tej sekunde, keď mu ho prideliť ako parťáka. K Mikimu dávali ľudí za trest.

Igor Molnár ešte nemal takú povest ako Miki Miko, ale už sa o ňom hovorilo. Že nedodržiava žiadne pravidlá, iba zákon. Že nerešpektuje príkazy nadriadených ani ich dohody. Párkrát pozatýkal ľudí, ktorí jeho šéfom poctivo platili za ochranu. Musel vedieť, že z toho nič nebude, iba sa tak zabával. Dovliekol ich v putách, vždy aj s dôkazmi. S dobrými dôkazmi. Čistými, zákonnými, použiteľnými v procese. Nebol to problém, vyšetrovatelia neboli debili. Vedeli, aké chyby porobiť, aby ich museli obratom pustiť. Problém to nebol, ale bola to otrava.

Zbytočné papierovačky a robotu navyše by hyperaktívne-mu kolegovi chvíľu aj tolerovali. Mladý a zapálený. Zriedkavý typ blbca, ale nie nevídany. Policajná robota je už taká, raz za čas nevyhnutne pritiahne idiota, ktorý prišiel čistiť mesto od zločinu. Lenže jedna vec je zobrať od pasáka či dílera niečo na prilepšenie a otočiť sa chrbtom, ale druhá, ak sa mu musíte ešte aj ospravedlňovať za hyperaktívneho debila. Keď pochopili,

že s tým Moly neprestane, vysvetlili mestskému veliteľovi situáciu a ten ho kopol vyššie.

„Aktívny blbec je horší ako triedny nepriateľ,“ usmial sa mestský šéf opovržlivo. „Chce byť hrdina? Ta mu dáme, čo pýta. Pôjde na kraj, nech si merá pucku s naozajstnými živáňmi. Uvidíme, aký je poručík Molnár veľký čávo. Si pozriem, jak bude buzerovať Bandiho abo Ďodiho s Macom. Tabuľkové miesto tam majú, ten magor Miko je už pol roka bez stáleho partáka.“

Mikimu úplne vyhovovalo nemať na krku nikoho z oddelenia. Niežeby sám nepristupoval k zákonu kreatívne a flexibilne. Lenže to robil preto, aby dostal hajzlov dnu, nie aby ich udržal vonku. Jeho kolegovia to mali väčšinou naopak. Sral na nich, nebol naivný, vedel, že to nezmení. No neznášal, keď ho podrážali a kazili mu robotu. Naservírovať inšpekciu ich nemohol. Policajti na seba nebonzujú. Ani by to nemalo zmysel. Akurát by sa museli na inšpekciu vykúpiť a tým viac by potom brali na ulici, aby si vynahradili škodu.

Moly bol iný. Miki si ho preklepol u chlapcov na meste. Nebol krivý, bol problémový. Fest problémový. Mal nepekčný zvyk štať proti vetru a dlhodobá predpoveď pre Mikiho oddelenie boli víchrice, občas prerušované orkánmi. Rozhodne nemal záujem postávať akurát vedľa tohto druhu blázna.

Svojho nového partnera hneď prvý deň vyskladnil v zašitej kaviarni medzi panelákmi. Nemala ani názov, len nápis Kaviareň vystrihnutý z modrého papiera, nalepený zvnútra na sklenených dverách. Štamgasti to volali U Žanety podľa ženštiny, ktorá v nej obsluhovala. Otvárala už o siedmej ráno a určite predala viac vodky a borovičky než kávy. Usadil Molyho k baru a ukázal na rohový stôl so špinavou účtenkou, na ktorej bolo červeným perom kostrbato načarbané REZERVE.

„Budeš robiť sledku,“ povedal mladému dôrazne. „Nalej mu, čo bude chcieť, ale nech sa neožerie. Hádž mu to na môj účet,“ inštruoval Miki aj ženu za výčapným pultom. Moly mu pripomínala Barbru Streisand bez sexepílu. Drobná, šlachovitá,

s veľkou hlavou a odrastenou trvalou. Na nose mala okuliare s extrémne hrubými sklami, pod ním riedke fúzičky.

„Čakaj, Miki, čo mám sledovať?“

„Neboj, mladý, keď príde, budeš vedieť, že to je on,“ potľapkal Miko zelenáča po pleci a zmizol.

Moly sedel v zapľuvanej putike bezmála sedem hodín. Skoro mu praskol mechúr, ale bál sa odísť, aby neprešvihol niečo dôležité. Miko bol živá legenda, nechcel si to uňho pohnojiť hneď prvý deň.

Prečítal si týždeň starý večerník, ktorý ktosi nechal na výčapnom pulte. Neskôr si prečítal aj riadkovú inzerciu. Krížovku už niekto vylúštil. Skontroloval, či správne.

Občas sa v kaviarni niekto zastavil, prevrátil do seba veľké pivo alebo deci ostrého a šiel. Traja chlapi v montérkach si sadli k sivému umakartovému stolu, ktorý musel začínať svoju kariéru ako majetok v socialistickom vlastníctve. Dali si dve rýchle rundy a vypadli.

Okolo jednej si Moly nechal naliať do svojho toniku vodku. Veľkú. Mal nárok na obed. Potom si dal kávu. Zalievanú, iná nebola. Vodu v otlčenej smaltovanej rajnici nechala výčapníčka zovrieť na dvojplatinčke a lekárenskú dávku kávy zaliala hliníkovou naberačkou.

Z číreho zúfalstva sa Moly pokúsil o konverzáciu s ňou.

„Dlho sa s ním poznáte?“ opýtal sa, kým čakal, až sa zrnká kávy usadia na dne hrubého pohára.

„Ským?“ odvrkla.

„Čo?“

„S kým?“

„Aha. No, s Mikim.“

Žaneta špinavou utierkou vytrvalo rozmazávala mastnú šmuhu po pohári s vyštrbeným okrajom, ani naňho nepozrela.

„S nadporučikom Mikom,“ upresnil Moly po chvíľke ticha, ktoré mu začínalo byť trápne.

Odložila pohár, prehodila si utierku cez plece, z balíčka s nápisami v azbuke vylovila cigaretu, odlomila z nej filter, vložila si

ju medzi úzke pery, škrtla zápalkou, potiahla si a vyfúkla hustý dym Moly do tváre. Páchol ako požiar v továrni na hnojivo.

„Ťa piča po tom,“ zazrela naňho babizňa spoza dvoch popolníkov v čiernom plastovom ráme a začala masť ďalší pohár.

Teraz sa už Moly naozaj cítil trápne. Radšej sa otočil chrbtom a rátal mŕtve muchy na podlahe. Tá zábava mu mohla vydržať až do záverečnej, keby bola aspoň trošilinku zábavnejšia. Múch bolo len pár. Možno pár tuctov. K dispozícii mal aj kopy rozšliapnutých žuvačiek. Špakov. Zaschnutých chrchlôv. Chrchle predstavovali zvláštnu výzvu, niektoré sa celkom šikovne maskovali v mastnej špine na imitácii lešteného kameňa.

Pred piatou začal byť Moly naozaj nervózny. Čo keď sa Mikovi niečo stalo a on tu posedáva ako taký fas? Šéfovi volať nechcel, aby to nevyzeralo, že robí partákovi problémy. Ostatných ešte nepoznal vôbec.

„Máte tu telefón?“ odhodlal sa nakoniec Moly. Predtým si vypýtal ďalšiu veľkú vodku, na guráž.

„Koruna za hovor,“ zavrčala babizňa.

„Dajte to Mikimu na účet.“

„U mňa sa na sekeru netelefonuje.“

Moly neochotne vylovil z vrecka svoju nekonečnú mincu. Tú fintu ho naučil drobný čorkár, ktorý vykrádal telefónne automaty. Keď človek dotelefonoval, bolo treba vytočiť nulu a zavesiť slúchadlo, kým sa číselník vracal na miesto. Minca vypadla, ako keby sa hovor neuskutočnil. Samozrejme, fungovala tak ktorákoľvek korunová minca, ale Moly si nechal tú, s ktorou trik vyskúšal po prvýkrát. Bola to jeho nekonečná koruna. Nikdy ju nepoužil súkromne, len keď si potreboval zavolať služobne. Vedel, že ide na hranu, ale bol predsa štátny zamestnanec a pošta bola štátna inštitúcia. Nebolo to také, ako keby niekoho naozaj okradol. Na privátne hovory mal poctivo kúpenú telefónnu kartu.

Výčapníčka vytiahla spod pultu čierny bakelitový telefón, ktorý tu museli zapojiť hneď po kolaudácii, niekedy na konci šesťdesiatych rokov. Moly vytiahol z vrecka notes a pohľadal priame číslo na operačného.